

Sygnatura akt: XI GC 889/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Produkcyjno – Usługowo – Handlowa spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

przeciwko **K. D. (1)**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. D. (1) na rzecz powoda (...) Produkcyjno – Usługowo – Handlowa spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 52.160 (pięćdziesiąt dwa tysiące sto sześćdziesiąt) złotych i 55 (pięćdziesiąt pięć) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- 12.618 (dwanaście tysięcy sześćset osiemnaście) złotych i 39 (trzydzieści dziewięć) groszy od dnia 1 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

- 4.024 (cztery tysiące dwadzieścia cztery) złote i 26 (dwadzieścia sześć) groszy z odsetkami ustawowymi od dnia 2 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

- 3.851 (trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt jeden) złotych i 33 (trzydzieści trzy) grosze od dnia 29 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

- 13.622 (trzynaście tysięcy sześćset dwadzieścia dwa) złote i 20 (dwadzieścia) groszy od dnia 29 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

- 4.144 (cztery tysiące sto czterdzieści cztery) złote i 52 (pięćdziesiąt dwa) grosze od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

- 2.615 (dwa tysiące sześćset piętnaście) złotych i 88 (osiemdziesiąt osiem) groszy od dnia 1 maja 2015 roku do dnia zapłaty;

- 3.808 (trzy tysiące osiemset osiem) złotych i 25 (dwadzieścia pięć) groszy od dnia 30 maja 2015 roku do dnia zapłaty

- 7.475 (siedem tysięcy czterysta siedemdziesiąt pięć) złotych i 72 (siedemdziesiąt dwa) grosze od dnia 28 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.826 (dziewięć tysięcy osiemset dwadzieścia sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 624,16 zł (sześćset dwadzieścia cztery złote szesnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 889/16

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Powód (...) produkcyjno – Usługowo – Handlowa spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. złożyła pozew przeciwko K. D. (1) o zapłatę kwoty 52.160,66 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat w pozwie wskazanych. Według twierdzeń pisma strony są przedsiębiorcami, pozwany produkuje meble biurowe i sklepowe. Pozwany zamawiał u powódki rzeczy i usługi w tym płyty, blaty, zaślepki, obrzeża, ramki, usługi cięcia, oklejania i transportu. Usługi wykonano prawidłowo, towar dostarczono i mimo wcześniejszej dobrej współpracy pozwany nie zapłacił powodowi kwot dochodzonych pozvem. Pozwany dokonywał częściowych wpłat a te były odpowiednio księgowane przez powoda i zaliczone we właściwy sposób, w tym zaliczając je na poczet odsetek oraz należności najdalej wymagalnych. Powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu.

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 39).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (karta 46) pozwany wskazał na niewłaściwość miejscową sądu, wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie kosztów procesu. Wskazał (i złożył) dowody zapłaty które miałyby pomniejszyć należność dochodzoną pozvem. Pozwany przyznał, że opisane w pozwie umowy sprzedaży miały miejsce, nie uchylał się on jednak od zapłaty i uzgodnił z powódką, że należności zapłaci w terminie późniejszym, niż wynika to z faktur. Zapłata miała według tych twierdzeń nastąpić do dnia 30 września 2016 roku. Ponadto pozwany systematycznie (zgodnie z porozumieniem) spłaca na bieżąco należności.

Powód (karta 77) zaprzeczył faktowi zawarcia porozumienia co do odroczenia płatności, wskazał, że sam pozwany zobowiązywał się do spłaty zadłużenia aby kontynuować współpracę.

Na rozprawie stanowisko powoda nie zmieniło się.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. D. (2) jest przedsiębiorcą, w ramach działalności gospodarczej między innymi wykonuje on i sprzedaje meble biurowe i sklepowe. Pozostawał on przez długi czas z (...) produkcyjno – Usługowo – Handlowa spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w stałych relacjach handlowych. W ramach współpracy stron, przedsiębiorca w spółce zamawiał rzeczy i usługi takie jak płyty, blaty, zaślepki, obrzeża, ramki, usługi cięcia, oklejania i transportu. Strony tych umów porozumiały się co do sposobu płatności, jej formy. Przedsiębiorca nie składał spółce zastrzeżeń co do jakości i terminowości wykonanych usług i dostarczonych rzeczy. Wszystkie umowy zawarte między tymi stronami zostały przez spółkę wykonane. Wobec sprzedaży rzeczy i usług spółka wystawiała na rzecz kupującego K. D. (1) faktury, które nie zostały spółce odesłane przez kupującego, nie były one też przez niego kwestionowane. Poza przedmiotowymi, strony łączyły jeszcze inne transakcje handlowe. K. D. (2) dokonywał sukcesywnie wpłaty pewnych kwot na rzecz spółki, ta zaś księgowała te wpłaty przede wszystkim na poczet należności najstarszych, oraz na poczet wymagalnych odsetek. Niezapłacona została kwota 52.160,55 złotych.

Niesporne a ponadto dowód:

- faktury, karta 16 – 33;
- dowody zapłaty, karta 34 – 36, karta 54-61;
- zestawienie zobowiązań, karta 80;

- zeznania świadka N. K., karta 84-85;
- zeznania T. S. za powoda, karta 85-86;

Spółka wzywała kontrahenta do zapłaty.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, karta 37;

K. D. (2) zobowiązywał się do spłaty wymagalnego zadłużenia, chcąc dalej współpracować ze spółką (...).

Niesporne a ponadto dowód:

- zobowiązanie, karta 79;

(...) produkcyjno – Usługowo – Handlowa spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. nie zgodziła się aby płatność zobowiązań K. D. (1) nastąpiła w terminach późniejszych aniżeli określone w fakturach. Pracownicy spółki nie mieli uprawnienia wydłużać klientom spółki okresu spłaty ich zobowiązań.

Dowód:

- zeznania świadka N. K., karta 84-85;
- oświadczenie M. P.;
- zeznania T. S. za powoda, karta 85-86;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

W sprawie powodowie wykazali fakt, iż strony łączyła umowa mieszana (o dzieło dostawę i sprzedaż) z przeważającą ilością elementów charakterystycznych dla umowy sprzedaży. W sprawie wykazano fakt zawarcia umów, ich przedmiot, umówiony termin zapłaty i cenę zapłaty. Ustalono fakt wydania towaru objętego umową, wykonania usług oraz brak kwestionowania przez pozwanego ilości i jakości towaru mu wydanego.

Stosownie do treści art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W sprawie pozwany nie kwestionował faktu wykonania usług i sprzedaży elementów opisanych w fakturach. Nie kwestionował dat zapłaty wynikających z faktur, wymagalności tych zobowiązań. Nie podniósł zarzutów w zakresie wadliwego wykonania umowy przez powoda. W sprzecznie od nakazu zapłaty podniósł dwie okoliczności co do których należy wypowiedzieć się. Pierwsza z nich dotyczyła rzekomego uzgodnienia między stronami późniejszego terminu zapłaty, który miałby przypadać po dniu wydania wyroku w niniejszej sprawie, pozwany wskazywał również na częściowe spełnienie świadczenia.

Na okoliczność częściowych spłat wypowiedziała się strona powodowa, która sama przyznała, że pozwany dokonuje częściowych spłat swoich długów, wpłacając niewielkie (w stosunku do kwoty zadłużenia) kwoty rzędu 1.000 – 1.500 złotych. Warto zwrócić uwagę, że pozwany przedstawia te same dowody przelewu, które zostały załączone do pozwu, a co do których powód wyjaśnił w jaki sposób rozliczył te wpłaty. Z okolicznościami tymi pozwany nie polemizował. Mimo twierdzeń pozwanego o zawarciu ugody z powodem, świadek, na którego wskazywał pozwany (N. K.) nie potwierdził tych okoliczności. Przedstawiciel powodowej spółki wskazał także, że nikt poza nim nie był uprawniony do odraczania klientowi terminów płatności poza nim, sam zaś takiego odroczenia długów pozwanego

nie dokonał. O tę potwierdza oświadczenie świadka. Z uwagi na treść oświadczenia, oraz zeznania drugiego z zawioskowanych przez pozwanego świadków (N. K.), zeznania przedstawiciela powoda, sąd doszedł do przekonania, że wniosek dowodowy zmierza do przedłużenia postępowania a wszelkie okoliczności sprawy zostały wyjaśnione. Odpowiednio sąd odczytał również nieobecność na rozprawie pozwanego, który niestawiennictwa nie usprawiedliwił, nie złożył żadnych wyjaśnień. Dodatkowo złożony został dokument wytworzony przez pozwanego, w którym tenże zobowiązał się spłacać swoje zadłużenie aby współpraca stron trwała. Nie było to jednak uzgodnienie stron ale jednostronne oświadczenie pozwanego. Pozwany nie wykazał, że osoba władna do odroczenia mu terminu płatności jego długów takie oświadczenie (prolongata) złożyła. W sposób wiarygodny powód wyjaśnił w zeznaniach, że nie tylko nie przedłużał pozwanemu terminu płatności ale również fizycznie nie mógłby tego zrobić albowiem na skutek braku zapłaty przez pozwanego, powodowa spółka, aby nie utracić płynności finansowej zmuszona była zaciągnąć kredyt.

Sąd zauważa, że pozwany w sposób konstruktywny nie złożył zarzutów przeciwko sposobowi księgowania przez powoda należności mu wpłacanych. Zdaniem sądu powód za pomocą dokumentów i zeznań świadków wykazał wysokość długu i jego wymagalność, odparł zarzuty zmierzające do wykazania pomniejszonej należności pozwanego i jej niewymagalności.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

W zakresie odsetek sąd orzekał na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. powodowi za czas opóźnienia w wypłacie należnych mu świadczeń przysługują odsetki za okres opóźnienia w wysokości ustawowej. Odsetki naliczono, zgodnie z żądaniem strony powodowej od dnia następującego po dniu określonym w fakturze.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 wyroku znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składa się opłata od pozwu w wysokości 2.609 złotych, opłata od pełnomocnictwa 17 złotych i wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w wysokości 7.200 złotych stosownie do treści rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych - § 2 pkt 6 rozporządzenia. Do kosztów tych dodać należało opłatę od pełnomocnictwa oraz opłatę od pozwu.

W punkcie 3 wyroku pozwanego, przegrywającego sprawę w całości, obciążono kosztami dojazdu świadka wynikającymi z postanowienia z dnia 1 sierpnia 2016 roku (karta 89) na zasadzie normy art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)